

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 175

16 Φεβρουαρίου 2006

Ἐλεύθεροι ἢ ἀσύδοτοι;

τή σύγχρονη ἀνθρωπολογική προβληματική ὑπάρχει, ἄραγε, κάποιος σαφής ὀρισμός ἢ κάποια ἐπισήμανση τῶν ὁρίων τῆς ἐλευθερίας; Ὑπάρχει ὁ αὐθεντικός χειραγωγός τῆς ὑπαρξης στούς ἀνοικτούς ὀρίζοντες τῆς ἐμπειρίας καί τῆς δημιουργίας, ὁ δάσκαλος τοῦ συνετοῦ μέτρου ἢ

τῆς τολμηρῆς ἀμετρίας, πού, ἐνῶ δακτυλοδεικτεῖ τό ἀπέραντο γήπεδο τῆς σωματικῆς καί τῆς πνευματικῆς ἄθλησης, δίνει καί τά σήματα τοῦ κινδύνου καί διασώζει τούς ἀθλητές ἀπό τίς παράτολμες ὑπερβάσεις;

Ψάχνω πρὸς κάθε κατεύθυνση, ρωτάω, διαβάζω, ἐπεξεργάζομαι τὴν ἐπικαιρότητα καί τίς κρίσεις τῶν συγχρόνων μου, ἀναζητώντας τὴ διάσταση, τὴν ἀρχή καί τό τέλος καί τὴν ποιότητα τῆς ἐλευθερίας. Τῆς δικῆς μου ἐλευθερίας καί τῆς ἐλευθερίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πού χαίρεται ἢ μοχθεῖ πλᾶι μου. Στίς ἀνακοινώσεις καί στίς διακηρύξεις τῶν μεγάλων ὀργανισμῶν, ἡ ἐλευθερία καταστρώνεται ὡς ὑπόβαθρο τῶν ἀναπτυγμένων κοινωνιῶν μας καί τοῦ παγκοσμιοποιημένου πολιτισμοῦ μας.

Ἄλλὰ δὲν καθορίζεται μέ σαφήνεια, ἂν ἔχει ἢ δὲν ἔχει ὅρια. Ἐάν τῆς προσφέρεται τό δικαίωμα νά ὑπερπηδήσει τοὺς ὁποιοὺςδήποτε φραγμούς καί νά λειτουργήσῃ ἀσύδοτα.

Ξέρω, πὼς ἡ λέξη «ἀσυδοσία» σοκάρει. Καί κανένας ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς μελετητὲς τῶν ἀνθρώπων συμπεριφορῶν ἢ τῶν κοινωνικῶν ἀνακατατάξεων, δέ θά ἤθελε νά τὴν ἀνυψώσει σέ ὅρο προσδιοριστικό τῆς ἐλευθερίας, πού ἔχει ἐξελιχθεῖ σέ ὄραμα πρώτης ἐπιλογῆς κατὰ τὴ μετανεωτερικὴ ἐποχὴ μας καί σέ σημαία κοινωνικῶν ἀναμετρήσεων. Φοβᾶμαι, ὥστόσο, πὼς σέ κάποιους ἄλλους ἡκεῖ εὐπρόσδεκτα. Καί, σέ κάποιες περιπτώσεις, γίνεται lifestyle. Ἀνοίγει, ἀπεριόριστα, τοὺς ὀρίζοντες τῆς δράσης. Καί ἀρνεῖται τὴ σηματοδότηση, πού μπλοκάρει τὴν ἐπιθυμία ἢ τὸν αὐθορμητισμὸ τῆς στιγμῆς.

Τό καυτό ἐρώτημα, πού πιέζει τὴ συνείδησή μου, εἶναι γένημα αὐτοῦ τοῦ προβληματισμοῦ. Ἡ ἐλευθερία μπορεῖ νά ταυτιστεῖ μέ τὴν ἀσυδοσία; Μέ τὴν ἀπόλυτη καί ἀνέλεγκτη διακίνηση τῆς προσωπικότητας σὶο καοτικὸ κόσμῳ τῶν ὀνείρων ἢ σὶο ναρκοθετημένα πεδία τῆς καθημερινότητας; Μπορεῖ νά ἀγνοήσει καί νά ἐξωπετάξῃ τὴ δίψα τῆς ψυχῆς γιὰ νοηματισμὸ τοῦ βίου καί γιὰ πρόσβαση σὶο ἀλήθεια καί σὶο γνησιότητα; Μπορεῖ νά περιφρονήσει καί νά ὑποτιμήσῃ τό διπλανὸ πρόσωπο, πού ἀθλεῖται, ἔμποινα, σὶο γήπεδο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου καί νά τό μεταχειριστεῖ ὡς ἀντικείμενο ἐκμετάλλευσης; Μπορεῖ νά σβήσει ἀπὸ τό κατάστιχο τῶν ἀναζητήσεων τὸν «πάντων ἐπέκεινα», τό Δημιουργὸ τῆς κτίσης καί Πλάστη τῆς ὑπαρξης; Ἐάν ἡ ἐλευθερία ξεπεράσῃ τὴ νοτιή γραμμὴ καί καταντήσῃ ἄσκοπη καί ἄλογη περιπλάνηση σὶο πρῶτο ἐνδεχόμενο, πού προκύψει κατὰ τὴ διαδρομὴ τοῦ βίου, σὶο ὁποιαδήποτε ἀλόγιστη καί ἀσύδοτη ἐπιλογὴ καί σὶο ὁποιαδήποτε εὐκαιριακὴ πρακτικὴ, εἶναι δυνατό νά νοιώσουμε, πὼς ἀξιοποιοῦμε τό ὑπέροχο, ἀναντικατάστατο δῶρο τῆς ἐλευθερίας; Πὼς περπατᾶμε «ἐλλογα», καί, «ἐμφρονα» καί πὼς ἐπιλέγουμε, μέ προσωπικὴ εὐθύνη, ὅπου καί ἂν σταθοῦμε, τό νέκταρ τῆς ἀλήθειας, τῆς ὁμορφιάς καί τῆς καθαρότητας, γιὰ νά συνθέσουμε τό μεθυστικὸ ποτὸ τῆς καταξίωσης τοῦ προσώπου μας καί τῆς ἀνύψωσής του σὶο περιωπὴ τῶν τέκνων τοῦ Ὑπερέλεου Θεοῦ;

Οι μαῦρες τρύπες

‘Ο Πειραιῶς Καλλίνικος (β)

Ἡ ἱά Ἐκκλησιαστική Δικαστική ἀπόφαση πρέπει νά εἶναι ἄψογη. Θεμελιωμένη στους Ἱερούς Κανόνες, πού ρυθμίζουν τό ἥθος καί τήν ποιότητα τῶν διοικητικῶν καί τῶν δικαστικῶν Συνοδικῶν πράξεων. Καί εὐθυγραμμισμένη στή μακρά παράδοση τῆς ἐντιμότητος, πού ἀποτελεῖ τό μέγα κεφάλαιο τῆς Πατερικῆς κληρονομιάς μας. Μόνο ἔτσι κατακυρώνεται ὡς Ἀγιοπνευματικό γέννημα καί μόνο μέ αὐτή τήν ἐγγύηση πείθει καί ἀναπαύει τό λαϊκό αἶσθημα.

Ἄν ἡ διαδικασία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκδίκησης ἐμφανίσει κενά ἢ ἂν οἱ διεργασίες τοῦ παρασκηνίου βιάσουν τό δικαστικό ἀποτέλεσμα, «ὕπέρ» ἢ «κατά» τοῦ λειτουργοῦ, πού κάθεται στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορούμενου, τό ἀποτέλεσμα δέ γίνεται ἀποδεκτό, ὡσεσδήποτε Συνοδικές σφραγίδες καί ἂν κοσμήσουν τό κείμενο τῆς ἀπόφασης. Ἡ ἐπισήμανση αὐτή δέν εἶναι αὐθαίρετο ἐφεύρημα τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλᾶμου, πού ἀποτολμάει τό ἀνασκάλεμα

μα τῆς ἐκκλησιαστικῆς χωματερῆς. Ἀποτελεῖ ἐμπειρία καί δίδαγμα τῆς ἱστορίας. Στάλαγμα γνώσης καί συμπέρασμα ἀδιαφιλονίκητο, πού τό ἐμπιστεύεται στους μελετητές ἢ ἀναψηλάφηση τῶν γεγονότων τοῦ παρελθόντος, τῶν συμπεριφορῶν τῆς ἐντιμότητος καί τῆς πιστότητας ἢ τῶν ἐκπεσμών στή σκοπιμότητα καί στή δολιότητα.

Ἀποτελεῖ ἀτύχημα καί σκοτεινή ἱστορική ἀναγραφή ἡ διαδικασία τῆς Συνοδικῆς Δίκης, πού ἀπένειμε στό Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλίνικο τό εὖσημο τῆς ἀλέκριαστης ἀθωότητος. Καί μόνο τά κενά καί οἱ μαῦρες τρύπες, πού ἄφησε πίσω της, ἀναιροῦν τήν πειστικότητά της καί ἀφήνουν ἔκθετους καί τοὺς Συνοδικούς δικαστές, πού κατά τρόπο διαβλητό ὑπηρέτησαν τήν «κάθαρση» καί τόν «ἀθωωμένο»(!!!) Ἐπίσκοπο, πού ἡ οὐρά τοῦ ἐπισκοπικοῦ μανδύα του ἐξακολουθεῖ νά κυλιέται στό βοῦρκο τῶν, σέ βάρος του, καταγγελικῶν.

Στό προηγούμενο δημοσίευσμά μας

ἐντοπίσαμε καί φωτίσαμε κάποιες ἀπό τίς πολλές μαῦρες τρύπες. Θεωροῦμε ὑποχρέωσή μας νά συνεχίσουμε τήν ἔρευνα καί τήν ἐπισήμανση. Νά ἐνημερώσουμε τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα καί γιά κάποιες ἄλλες, ὁλοσκότεινες τρύπες, πού καθιστοῦν διάτρητη τήν ἄθωωτική ἀπόφαση, ἀνίσχυρη νά φιλτράρει τή λαϊκή ὀργή καί νά ἐμπνεύσει τή γαλήνη στίς ἐπαναστατημένες συνειδήσεις.

1. Ἀπορίες καί ἐρωτηματικά καί ὑποψίες δημιουργεῖ ἡ σύνθεση τοῦ Συνοδικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πού ἀσχολήθηκε, σέ πρώτη φάση, μέ τό ἐρώτημα ἂν ὁ φάκελλος τῶν ἀνακρίσεων πρέπει νά ὁδεύσει πρὸς ἐκδίκηση ἢ ἂν οἱ ἐξηγήσεις, πού δόθηκαν ἀπό τόν κατηγορούμενο, κρίνονται ἱκανοποιητικές, ὅποτε πρέπει νά παραπεμφθεῖ στό Συνοδικό Ἀρχεῖο.

α) Στήν ἀπόφαση ἀναφέρεται, ὅτι δύο Συνοδικοί Σύνεδροι πρόβαλαν λόγους συνειδησης καί ζήτησαν νά ἐξαιρεθοῦν ἀπό τήν εὐαίσθητη ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστή. Ἡ αἴτησή τους ἔγινε δεκτή. Καί ἀντικαταστάθηκαν ἀπό ἰσάριθμους ἐξωσυνοδικούς Μητροπολίτες. Τό Δικαστήριο συμπληρώθηκε ἐκ «τῶν Ἀναπληρωματικῶν Μελῶν α) Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου καί β) Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, ἀναπληρούντων κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 21 καί 15 τοῦ Νόμου 5383/1932 Ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», τοὺς ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ συνειδόμενους ἑαυτοῖς λόγον ἐξαιρέσεως καί ἐξαιρεθέντας ἐκ τῆς συνθέσεως Αὐτοῦ δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθμ. 1/2005 καί

2/2005 Ἀποφάσεων Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου καί Σάμου κ. Εὐσέβιου ἀντιστοίχως...».

Εἶναι πρὸς ἔπαινο τῶν δυό Μητροπολιτῶν, «τῶν συνειδόμενων ἑαυτοῖς λόγον ἐξαιρέσεως», τό γεγονός, ὅτι ζήτησαν νά ἀντικατασταθοῦν. Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος εἶχε πάρει ἀπό τή Σύνοδο τήν ἐντολή νά διενεργήσει τίς ἀνακρίσεις. Καί θεώρησε, πὼς δέν ἦταν πρέπον, ὁ ἀνακριτής, πού ἔκανε γνωστή τήν κρίση του μέ τό ἀνακριτικό του πόρισμα, νά καθήσει «ἐκ νέου» στήν καθέδρα τοῦ κριτῆ καί νά ἐπηρεάσει, ἔστω ψυχολογικά, τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς δικαστικῆς ὁμήγυρης. Ὁ δεύτερος, ὁ Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐσέβιος, γόνος τῆς Ἀδελφότητος τῆς Χρυσοπηγῆς, πνευματικό παιδί τοῦ Μητροπολίτη Καλλίνικου, ἀναγνώρισε, πὼς ἡ στενή του σχέση μέ τόν κατηγορούμενο δέν θά τόν ἀπάλλασσε ἀπό τή μομφή, ὅτι ψήφισε μεροληπτικά, στήν περίπτωση, πού ζητοῦσε τήν ἀπαλλαγὴ του.

Οἱ δυό αὐτοὶ σεβάστηκαν τόν ἑαυτό τους καί τήν ιδιότητά τους καί δέ δέχτηκαν νά μετάσχουν στήν κρίση τῆς ὑπόθεσης.

Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἐκεῖνοι, πού δέ ζήτησαν ἀπαλλαγὴ καί ἐκεῖνοι, πού προσῆλθαν γιά νά ἀντικαταστήσουν τοὺς «ἐξαιρεθέντες», δέ συνειδητοποίησαν, πὼς κάποιες σχέσεις καί κάποιες, ἐντελῶς νωπές, συμπεριφορές, τοὺς ἀνάγκαζαν νά ζητήσουν ἐξαίρεση; Οἱ δέκα, ἀπὸ τοὺς δώδεκα, πού συγκρότησαν τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, προέρχονται ἀπὸ τό λόχο τῶν νεοσύλλεκτων Ἀρχιερέων. Εἶναι ἀρχιερατικά ἀναστήματα τοῦ Χριστοδούλου καί τοῦ

Καλλίνικου. Πρίν προαχθούν στήν τιμή τοῦ Μητροπολίτη, ἔκαναν ἑδαφιαῖες μετάνοιες καί στούς δυό, ἐποχιακά, ἰσχυρούς τῆς ἡμέρας στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί στόν πνευματικό του πατέρα. Ἐκλιπαροῦσαν τήν εὐνοιά τους, τήν πρόκριση καί τήν τελική ὑποστήριξη τους(!!!). Καί δέ δυσκολεύτηκαν, νά ὑποσχεθοῦν τυφλή ὑπακοή καί δουλική εὐθυγράμμιση στά θελήματά τους. Τήν ἐξάρτησή τους αὐτή τήν ἐπισημοποίησαν, μέ τούς δημόσιους, λιπαρούς ἐπαίνους καί μέ τίς ἄθεσμες, ἀνοίκειες κολακεῖες, πού ἀντιπρόσφεραν, συγκινημένοι, κατά τήν ἐκφορά τοῦ χειροτονητήριου καί τοῦ ἐνθρονιστήριου λόγου τους.

Μέ δεδομένα τό πνεῦμα τῆς ὑποτελείας, τή δέσμευση τῆς γνώμης καί τῆς ψήφου, πού ἔχουν δημοσιοποιηθεῖ εὐρύτατα ἀπό τόν ἔντυπο καί τόν ἠλεκτρονικό μηχανισμό πληροφόρησης, ἡ μετοχή τους στή δικαστική τράπεζα, πού ἔκρινε τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο, ἀποτελεῖ θεατρική παράσταση κομπάρσων, δίχως αὐτοσυνειδησία εὐθύνης καί δίχως τήν ἐγκυρότητα τῆς ὑπογραφῆς. Ἀναδίδει τή δυσοσμία τῆς μεροληψίας. Ἀπό τούς φορεῖς τοῦ δουλικοῦ φρονήματος δέν προκύπτει ἀνεξάρτητη καί ἀνεπηρέαστη ψήφος.

Οἱ δέκα «εὐεργετημένοι καί ἐξαρτημένοι», ἦταν δέσμιοι. Καί ὑποτάχτηκαν στίς ντιρεκτίβες, πού χάραξε τό «ἀρχηγεῖο». Ἄν λειτουργοῦσαν ὡς ἐλεύθεροι δικαστές, ἦταν ὑποχρεωμένοι νά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμα ἐντιμότητας τῶν δυό συναδέλφων τους. Νά ζητήσουν καί αὐτοί ἐξαίρεση. Νά ἀποσυρθοῦν καί νά παραχωρήσουν τή δικαστική τους ἔδρα σέ ἄλλους. Σέ Ἐπισκόπους, πού δέν προσκύνησαν

τίς ποδιές τοῦ Καλλίνικου καί τοῦ Χριστόδουλου, γιά νά τούς παραχωρηθεῖ ἡ δεσποτική πατερίτσα. Αὐτοί νά δικάσουν καί νά ἐκφέρουν ἀμερόληπτη κρίση.

Ἀπό τή στιγμή, πού δέ ζητήθηκε ἀντικατάσταση τῶν «ἐξαρτημένων», ἡ διαδικασία στράβωσε. Καί ἡ ἀπόφαση, πού βγήκε, εἶναι, πέρα γιά πέρα, διαβλητή.

β) Ὑπάρχει καί ἓνα περιστατικό, πού δέν πρέπει νά παραθεωρηθεῖ, ὡς λεπτομέρεια. Ἐχει βάρος, πού πρέπει νά ζυγιστεῖ καί νά ἐκτιμηθεῖ.

Ἀνάμεσα στούς δέκα νεοσύλλεκτους δικαστές, πού ἡ ἀπόκρισή τους σέ κάθε ἀρχιεπισκοπική ἐντολή δέ διαφοροποιεῖται ποτέ ἀπό τή δουλική ὑποταγή, εἶναι καί ὁ Σύρου Δωρόθεος. Αὐτός, κατά τήν πορεία του πρὸς τόν μητροπολιτικό θρόνο, εἶχε σκανδαλώδη τήν εὐνοια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, ἀλλά συνάντησε πεισματική ἀντίσταση καί πόλεμο σκληρό ἀπό τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο. Καί ὁ πόλεμος αὐτός δέν κρατήθηκε στά σκοτάδια τοῦ παρασκηνίου. Ἐγινε δημοσίευμα. Ἐγινε ραδιοφωνικό σάλπισμα. Ἐγινε τηλεοπτικό μαχαίρωμα. Ἡ φυσική ἐξέλιξη, ἡ σύμφωνη μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί τίς διατάξεις τοῦ Νόμου «περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», ἦταν, τώρα, πού ὁ κατήγορος Καλλίνικος βρέθηκε στό σκαμνί τοῦ κατηγορούμενου, νά μὴ δεχτεῖ ὡς δικαστή του τό Σύρου Δωρόθεο. Εἶχε τό νόμιμο δικαίωμα νά ζητήσει τήν ἐξαίρεσή του. Ὁ ἀποδέκτης τῆς σκληρῆς κριτικῆς του καί τῆς δημόσιας διαπόμπευσης, δέν ἔπρεπε νά καθήσει στήν ἔδρα τοῦ δικαστή, γιατί δέ διέθετε τά ἐγγυητικά πειστήρια τοῦ ἀμε-

ρόληπτου κριτή.

Όμως, τέτοιο αίτημα εξαίρεσης δεν κατάθεσε ο Καλλίνικος. Έκανε κάτι άλλο, πού τον μείωσε τρομακτικά και τον εξέθεσε ανεπανόρθωτα. Βγήκε στο πάλκο της δημοσιότητας και δήλωσε, ότι η άρχικη τοποθέτησή του και η σφοδρή του αντίδραση, για την προαγωγή του τότε υποψήφιου Μητροπολίτη Σύρου Δωρόθεου, ήταν λαθεμένη και άκαιρη. Στηρίχτηκε σε καταγγελίες αναπόδεικτες και σε είσηγήσεις, ύφασμένες στο στιμόνι της σκοπιμότητας. Σήμερα, μετά από προσεκτικότερη έρευνα, διορθώνει την κρίση του. Δηλώνει, ότι ο Δωρόθεος είναι ένας κατά πάντα άξιος και ικανός Μητροπολίτης. Κοσμεῖ την Ἐκκλησία της Ἑλλάδος. Και του άξιζει ο έπαινος.

Από την πλευρά του, ο Μητροπολίτης Σύρου Δωρόθεος, ο πρίν αποδιοπομπαίος από τον Μητροπολίτη Καλλίνικο, στρογγυλοκάθησε στην καρέκλα του εκκλησιαστικού δικαστή και ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση. Ψήφισε (μέ τα δυό του τά άρχιερατικά χέρια) την άθώωση του κ. Καλλίνικου. Και συμφώνησε να καταχωνιαστεί ο ανακριτικός φάκελλος στον Καιάδα του Συνοδικού Άρχιείου.

Μήν μπεῖτε στον πειρασμό να εκφράσετε, δημόσια, την άποψη, πώς έδω έπαιξε ο δαίμονας της διαπλοκής! Θά σάς άφορίσει ο Χριστόδουλος. Θά σάς χαρακτηρίσει «έχθρους της Ἐκκλησίας». Γιατί άμφισβητεῖτε την «καθαρότητα» της «κάθαρσης», πού την προώθησε μέ τίς σικέ ανακρίσεις και μέ τίς προκάτ άποφάσεις. Του λερώνετε τό ἱματζ του «ήγέτη», του κατόχου του «ύπατου εκκλησιαστικού άξιώματος».

γ) Πρίν προσπεράσουμε αυτή τη μεγάλη, τη χαώδη μαύρη τρύπα, πού προκάλεσε η σκηνοθεσία της «κάθαρσης», κρίνουμε αναγκαίο να φωτογραφήσουμε και μιά άκόμα ύποπτη ακολουθία της.

Σημειώσαμε παραπάνω, μέ ικανοποίηση, ότι ο ανακριτής Μητροπολίτης Έλασσώνος, μετά την κατάθεση του ανακριτικού φακέλλου, θεώρησε, πώς δεν του έπιτρεπόταν να καθήσει στην έδρα του δικαστή και ζήτησε να εξααιρεθεί. Και η άπόφαση, πού έκδόθηκε από τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, μνημονεύει τό αίτημα αυτό του ανακριτή και την αντικατάστασή του μέ τον αναπληρωτή Μητροπολίτη Σεργών Θεολόγο.

Ός έδώ δεν ύπάρχει καμμία άμφισβήτηση και κανένα έρωτηματικό.

Τά έρωτηματικά σωρεύονται, όταν, στο ἴδιο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο και μέ την ἴδια σύνθεσή του, έρχεται μιά δεύτερη ύπόθεση. Ο όρμαθός των καταγγελιών έναντίον του άγαπημένου τέκνου του Χριστόδουλου, του Μητροπολίτη Θεόκλητου Κουμαριανού. Στην ύπόθεση αυτή όρίζεται ανακριτής ο έπίσης Συνοδικός και μέλος του Συνοδικού Δικαστηρίου, Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Παντελεήμων. Ο κ. Παντελεήμων, κάνει τίς ανακρίσεις. Υποβάλλει τό φάκελλο στη Σύνοδο. Άλλά δέ ζητάει την εξαίρεσή του από τίς περαιτέρω διαδικασίες. Στρογγυλοκάθεται στη δικαστική διάσκεψη. Και όχι μόνο. Άναλαμβάνει και τά καθήκοντα του Προέδρου, μιάς και είχε τά «πρεσβεῖα της χειροτονίας».

Δέ σάς γεννιέται η άπορία: Πώς ο ένας ανακριτής, ο Έλασσώνος Βασίλειος, έμποδίστηκε να μετάσχει στη Συνεδρίαση του Ἐκκλησιαστικού Δι-

καστηρίου και να ψηφίσει υπέρ της όριστικής παραπομπής του κατηγορούμενου ή υπέρ της απαλλαγής του και ο δεύτερος ανακριτής δεν έμποδίστηκε και, μάλιστα, κατέλαβε την καθέδρα του Προέδρου; Δεν είναι ίδιες οι περιπτώσεις; Δέ δεσμεύονται και οι δυό από τις ίδιες Κανονικές διατάξεις και από τις ίδιες νομοθετικές ρυθμίσεις;

Τήν αύθεντική λύση του αίνιγματος είναι υποχρεωμένοι να τη δώσουν εκείνοι, που σκηνοθέτησαν τις δυό δικαστικές διασκέψεις, ο Χριστόδουλος και οι «διατεταγμένοι» Έρακλεις του. Έμεις-μέ κάθε επιφύλαξη-θά εστιάσουμε την προσοχή των αναγνωστών μας σε ένα ένδεχόμενο, που δεν είναι γέννημα της δικής μας φαντασίας, αλλά σιγοψιθυρίζεται και αναμεταδίδεται από τις άκριτομύθιες του Συνοδικού χώρου.

Ο ανακριτής Έλασσώνος Βασίλειος, μετά την προσεκτική μελέτη του συναγμένου υλικού, δέ θεώρησε έντιμο να είσηγηθεί την παραπομπή του ανακριτικού φακέλλου στο Συνοδικό Άρχείο. Έκρινε πώς ο Πειραιώς Καλλίνικος έπρεπε, τελικά, να δικαστεί. Και τό Δικαστήριο να αποφασίσει γιά την άθώωσή του ή γιά την καταδίκη του.

Αυτή ή κρίση του, που την κατέγραψε μέ παρρησία στο πόρισμά του, έγινε αίτια της άποβολής του. Άντικαταστάθηκε μέ τόν άναπληρωτή του, τόν Σεργών Θεολόγο.

Ο Ξάνθος Παντελεήμων, στη δεύτερη περίπτωση, μέ τεχνάσματα και μέ σοφίσματα (όπως θά άποδείξουμε, όταν θά άσχοληθούμε μέ τό φάκελλο Κουμαριανού), διατύπωσε ένα, πέρα γιά πέρα, άπαλλακτικό πόρισμα. Μόνο, που δεν έστησε, πάνω από τό κε-

φάλι του κατηγορούμενου, τό φωτοστέφανο της όλόλαμπρης άγιότητας. Και δέ ζητήθηκε ή έξαίρεσή του. Μετέσχε στη διάσκεψη του Δικαστηρίου. Και μίλησε από την προνομιακή θέση του Προέδρου.

Άν ή λύση αυτή δεν είναι μόνο ψίθυρος ή ύποψία, αλλά πραγματικότητα, τότε γκρεμίζεται όλόκληρο τό οικοδόμημα της «κάθαρσης» και στη θέση του προβάλλει τό χάος. Η πονηρή διαπλοκή. Και ή άσυγχώρητη άνεντιμότητα.

2. Τό επόμενο πλέγμα των ύποψιών και των άμφισβητήσεων δεν άναδύεται από τη σκηνοθεσία και τη λειτουργικότητα του Έκκλησιαστικού Συνοδικού Δικαστηρίου. Τό προκαλεί και τό άναδεικνύει ο λουσμένος και άθωωμένος Μητροπολίτης Καλλίνικος, μέ τις σελίδες του περιοδικού του «Πειραική Έκκλησία».

Στό τεύχος του Ιουλίου-Αυγούστου του 2005, άφιερώνει έντεκα γεμάτες σελίδες, στην προβολή του γεγονότος της άθώωσής του. Δημοσιεύει όλόκληρη την άπαλλακτική άπόφαση. Συνεχίζει μέ την κατάστρωση πέντε καταθέσεων μαρτύρων υπεράσπισής του. Και όλοκληρώνει την παρουσίαση των πειστηρίων της δικαίωσής του, μέ μιά δική του συνέντευξη, που την παραχώρησε στην έφημερίδα «Άπογευματινή» στις 23 Μαρτίου 2005.

Όλο τό υλικό, που προσφέρεται, ως άναιρετικό των κατηγοριών και προσδιοριστικό της ήθικης άκεραιότητας του Μητροπολίτη Καλλίνικου, είναι άντλημένο από τις καταθέσεις της υπεράσπισης και από τό άπαλλακτικό

βούλευμα. Ἡ ἀντικειμενικότητα, ὅμως καί ἡ διαφάνεια, πού τόσο τήν ὕμνησε ὁ Χριστόδουλος, δέν ἐπιτρέπουν τήν ἀπόκρυψη καί τή στεγανή ἀποσιώπηση τῶν καταθέσεων τῶν κατηγορῶν. Ἡ Συνοδική ἀπόφαση μνημονεύει, ὅτι στὸν ἀνακριτὴ προσήλθαν καί κατάθεσαν 27 μάρτυρες κατηγορίας. Καί ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δέν εἶναι εὐκαταφρόνητος. Εἴκοσι ἐπτὰ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ἔβαλαν τὸ χέρι τους στὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο, ὀρκίστηκαν πὼς θά ποῦν τήν ἀλήθεια καί μόνο τήν ἀλήθεια, καί κατάγγειλαν ἓνα Μητροπολίτη γιὰ βαρειά, ἠθικὰ παραπτώματα. Εἶναι δυνατό καί ἐπιτρεπτό, ἓνα δημοσιογραφικὸ ρεπορτάζ, πού ἱστορεῖ τήν ἔκβαση τῆς δίκης, νά ἀποσιωπᾷ τελείως τίς μαρτυρίες τῶν κατηγορῶν; Ἡ ἀποσιώπηση αὐτὴ δέν προκαλεῖ ὑποψίες; Καί δέν καθιστᾷ μονόπλευρη καί ἀναιμική τήν ὑπεράσπιση; Ἀραγε, τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ κ. Καλλινίκου, σέ ποιά συγκεκριμένη παράγραφο τοῦ κατηγορητηρίου ἀπαντοῦν; Ἀποτελοῦν γενικές κρίσεις καί κολακευτικά λιβανίσματα στὸ ἰσχυρὸ μέλος τῆς Ἱεραρχίας, πού ἐπηρεάζει τίς ἐξελίξεις τῶν γεγονότων καί δρομολογεῖ τίς προαγωγές τῶν ἀρχιμανδριτῶν σέ ἐπισκόπους; Ἡ συνθέτουν, κατ' εὐθεΐαν, ἀπαντήσεις στοὺς πόλους τοῦ κατηγορητηρίου καί ἀνασκευές τῶν στοιχείων, πού κατατέθηκαν, γιὰ νά στηρίξουν τίς καταγγελίες;

Ἄν συμβαίνει τὸ δεύτερο, ὁ ἀναγνώστης τοῦ ρεπορτάζ τῆς «Πειραικῆς Ἐκκλησίας» ἔχει ἀνάγκη νά παρακολουθήσει καί τίς σκέψεις τῶν μαρτύρων κατηγορίας, γιὰ νά βγάλει ἀσφαλὴ συμπεράσματα καί νά ἀναπαύσει τήν ἐπαναστατημένη συνείδησή του.

Ὁ κ. Καλλίνικος, φαίνεται, πὼς δέ θέλησε ἢ δέν συγκατατέθηκε νά παρυσιάσει καί τήν «ἄλλη πλευρά». Προτίμησε τὸ μονόλογο.

Καί ὅχι, μόνο, ἀποσιώπησε τίς ἔνορκες καταθέσεις τῶν κατηγορῶν του, ἀλλὰ ἔκρυψε καί τὸ πόρισμα τοῦ Μητροπολίτη-ἀνακριτῆ. Ἄν ἦταν ἀθῶος καί ἀνεπίληπτος, ἂν τὸ σύνολο τοῦ ἀνακριτικοῦ φακέλλου ἔλουζε τήν προσωπικότητά του ἀπὸ τοὺς ρύπους τῶν ἁδικῶν, τῶν συκοφαντικῶν(;) κατηγοριῶν, ἡ δημοσίευση τοῦ ἀνακριτικοῦ πορίσματος θά ἀποτελοῦσε μιά ἐγκυρη καί σφαιρική ἐξεικόνιση καί διακήρυξη τῆς καθαρότητάς του. Καί θά συμπλήρωνε τίς δημοσιεύσεις τῶν μαρτυρικῶν ὑπεράσπισης.

Τώρα, οἱ ἀναγνώστες τῆς «Πειραικῆς Ἐκκλησίας», διάβασαν τὸ χρονικὸ μέ τὸ ἓνα μάτι. Καί ἄκουσαν τίς καταθέσεις μέ τὸ ἓνα αὐτί. Ἡ ἐπιλεκτικὴ καί μεροληπτικὴ παρουσίαση δέν τοὺς πρόσφερε σφαιρική ἐνημέρωση. Καί δέν τοὺς ἔδωσε τήν εὐχέρεια, νά ἐκφέρουν, ὀριστικά, ἀθωωτικὴ κρίση.

3. Καί τὸ τελευταῖο. Τὸ σκοτεινὸ πηγάδι μέ τὸ ἀβόλιστο βάθος.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον, πού ἀσχολήθηκε μέ τίς 27 καταγγελίες ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτη Καλλινίκου, κλείδωσε τήν ὑπόθεση στά ἐρμάρια τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου. Κήρυξε ἀθῶο καί λευκὸ τὸν κατηγορούμενο. Καί τοὺς κατήγορους...; Μήτε τοὺς κατάγγειλε ὡς συκοφάντες, μήτε κἂν τοὺς στιγματίσει. Ἡ ἐπόμενη σελίδα τοῦ χρονικοῦ εἶναι σφραγισμένη μέ τήν ἀπόλυτη σιωπὴ. Λές καί ὑπογράφηκε συμβόλαιο ἀνακωχῆς καί πλήρους ἀποδοχῆς,

«ἐκατέρωθεν» καί ἀπό τούς κατήγο-
ρους καί ἀπό τόν κατηγορούμενο.

Ὁ Χριστόδουλος εἶχε διακηρύξει,
ὅτι θά ἐφαρμοστεῖ ἡ ἀρχή τῆς «ταυ-
τοπάθειας». Καί, τελικά, ἐφαρμόστηκε
ἡ ἀρχή τῆς ἡττοπάθειας. Σά νά εἶναι
νικημένος καί ντροπιασμένος ὁ κ. Καλ-
λίνικος, ἀποτραβήχτηκε στή σκιά καί
στή σιωπή καί ἄφησε ἀνενόχλητους
τούς 27 κατηγορούμενους.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πού ξέρεي νά
κραυγάζει καί νά κατατροπώνει, ἀνών-
υμα καί ἀόριστα, ἀπό τό ὕψος τοῦ
ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, συνέστειλε
καί αὐτός τήν ὀργή του, ἀφαίρεσε τούς
μηχανισμούς πυροδότησης ἀπό τούς
πυραύλους του καί ἔμεινε νά διακη-
ρύττει, μέ χαμηλό τόνο φωνῆς, τήν ὁλο-
κλήρωση καί τήν παύση τῆς «κάθαρ-
σης».

Καί, κρατεῖστε τήν ἀναπνοή σας! Ἀ-
κόμα καί ὁ ἱεροψάλτης, πού μέ τίς κα-
ταγγελίες του ἔσεισε τά παράθυρα τῶν
τηλεοράσεων, ξετίναξε τό κύρος τῆς
«Χρυσοπηγῆς» καί ὁλόκληρης τῆς Ἱε-
ραρχίας καί ρεζίλεψε τόν Μητροπολίτη
τοῦ ἐπινείου τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύ-
ουσας, παραμένει στητός καί θριαμ-
βευτής στό ἱεροψαλτικό του ἀναλόγιο.

Ὁ ἱεροψάλτης Τούμπας εἶχε δια-
τυπώσει τίς συγκεκριμένες καταγγε-
λίες του, κατά τοῦ Μητροπολίτη Καλ-
λίνικου, σέ ἀπόρρητη ἐπιστολή του,
πού τήν ἀπηύθυνε, τό Σεπτέμβριο τοῦ
1992, στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σε-
ραφεῖμ. Ὁ Σεραφεῖμ, ὅπως ἦταν φυσι-
κό καί ὅπως τό ἐξομολογεῖται σήμερα
ὁ κ. Καλλίνικος, χρησιμοποίησε τό ἀ-
πόρρητο αὐτό ἔγγραφο, γιά νά ἐκβιά-
σει σέ ὁμηρία τόν κατηγορούμενο. Τό
διάβασε στήν Ἱερά Σύνοδο, στήν ὁποία
μετέιχε, ὡς Συνοδικό μέλος, ὁ Χριστό-

δουλος καί τό ἔβαλε στό συρτάρι του.
Καί τόν κατηγοροῦν τόν τίμησε, διορίζον-
τάς τον πρωτοψάλτη σέ κεντρικό Ναό
τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Οὔτε ὁ Καλλίνικος, οὔτε ὁ Χριστό-
δουλος τόλμησαν νά ἐπικρίνουν ἢ νά
ἐγκαλέσουν τόν Σεραφεῖμ, γά τήν εὐ-
νοια, πού ἔδειξε στό «συκοφάντη»;) τοῦ
πνευματικοῦ πατέρα τῆς Χρυσο-
πηγῆς.

Οἱ καιροί, ὅμως, πέρασαν. Ὁ Σερα-
φεῖμ ἔφυγε. Καί ἀνέβηκε στόν ἀρχιεπι-
σκοπικό θρόνο ὁ Χριστόδουλος. Τό
πνευματικό ἀνάστημα τοῦ Καλλίνικου.
Ὁ γνώστης τῆς, ὑποτιθέμενης, μαφιό-
ζικης πράξης τοῦ προκατόχου του.

Θά περίμενε κανεῖς, πρώτη του
πράξη νά εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ
«συκοφάντη»;) κατήγορου τοῦ «σε-
πτοῦ» γέροντά του ἀπό τήν ὑπεύθυνη
θέση τοῦ πρωτοψάλτη. Νά ἀποκόψει
καί νά ἀποκλείσει ἀπό τή λατρεία τόν
ἄνθρωπο, πού, γιά νά ἐκφράσει τήν
πικρία του ἢ γιά νά ἐκδικηθεῖ τόν προῖ-
στάμενο Ἐπίσκοπο, πού τόν ἀπομά-
κρυνε ἀπό τή θέση του ἱεροψάλτη τοῦ
Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Πειραιά, ἀπο-
τόλμησε νά διατυπώσει τόσες καί τέ-
τοιες κατηγορίες.

Αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ Χριστόδουλος πῆ-
γε καί ξαναπῆγε στό Ναό. Χοροστά-
τησε σέ πανηγυρικούς Ἑσπερινούς.
Πρόσφερε τά δῶρα τῆς Εὐχαριστίας.
Καί δέ βρῆκε τήν τόλμη νά δώσει ἕνα
χαρτί ἀπόλυσης στόν κατήγορο ἱερο-
ψάλτη.

Πῶς ἐξηγεῖτε αὐτή τήν ἀτολμία; Εἶ-
ναι ἔκφραση μεγαλοκαρδίας καί συγ-
γνώμης; Ἡ μήπως ὁ προῖστάμενος Ἀρ-
chieπίσκοπος τρέμει τούς ἄσους, πού
κρύβει ὁ κατήγορος στό μανίκι του;

Κυκλοφορεῖ, ἀνεπίσημα, ἡ πληρο-

φορία, ότι κατά τις άλλοτε πάντες συναντήσεις τους, ο Χριστόδουλος, μέ υψος εύπροσήγορο καί διαλεκτική ήπια, προσπάθησε νά πείσει τόν Τούμπα, νά ανακαλέσει τήν κατηγορία του καί νά ζητήσει συγγνώμη. Ἀλλά δέν τά κατάφερε. Ὁ ἱεροψάλτης, σέ ἤχο βαρύ, ἐπανελάμβανε, ὅπου καί ἄν βρισκόταν, τό ἴδιο ἐπικριτικό τροπάριο.

Καί φτάσαμε στίς τραγικές, τηλεοπτικές ἀποκαλύψεις τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 2005, πού ἔρριξαν βαρειά σκιά στήν προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτη Καλλίνικου καί ἔφεραν στήν κόψη τοῦ ξυραφιοῦ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Μέ τή σκηνοθετημένη δίκη, ὁ Χριστόδουλος ἐξασφάλισε στό γέροντά του τό πιστοποιητικό τῆς ἀθωότητος. Τί ἔκανε, ὅμως, γιά τόν κατήγορο, πού τόν στιγματίζει ὡς δεινό συκοφάντη καί ὡς αἴτιο τοῦ ἁδικοῦ διασυρμοῦ τοῦ γέροντά του;

Τόν διατηρεῖ, ἀκλόνητο, στή θέση του. Ἀγαλμα ἐντιμότητας καί πιστότητας. Ἐκπρόσωπο τοῦ λαοῦ στή μεγάλη πράξη τῆς λατρείας. Ἀρχοντα στό προνομιακό στασίδι τοῦ πρωτοψάλτη. Ἐκεῖ, πού τόν τοποθέτησε ὁ Σεραφεῖμ. Οὔτε διανοήθηκε νά τόν ἀπομακρύνει, οὔτε θάρρεψε νά τόν ἐπιπλήξει.

Ὁ Χριστόδουλος ἀνεβαίνει στόν ἀρχιερατικό θρόνο. Ὁ πρωτοψάλτης, μέ τή μελωδική του φωνή καί μέ τά τερερίσματα τοῦ βυζαντινοῦ ὕφους του κάνει βαθειά υπόκληση καί εὐχεται: «εἰς πολλά ἔτη δέσποτα». Καί ἐκεῖνος, ἀπό τό ὕψος τοῦ θρόνου του καί μέ τή σοβαροφάνεια τοῦ ἀρχοντα, σηκώνει τό χέρι του καί, μέ ἀργή κίνηση, τοῦ δίνει τήν εὐλογία του.

-Νά εἶσαι εὐλογημένος παιδί μου.

Ὅλα καλά καί ὅλα δεκτά. Καί ὁ γέροντάς μου λουσμένος καί καθαρός. Καί σύ, ἀκατηγόρητος.

Καί τό ἀπαραίτητο κερασάκι στήν τούρτα τῆς διαφθοράς...

Ὁ μηνυτής Τούμπας, ὑπογράφοντας τήν καταγγελία του πρὸς τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, δηλώνει, ὅτι προβαίνει στήν πράξη του αὐτή μέ τή συγκατάθεση καί τή συμμαρτυρία τοῦ πνευματικοῦ του: «*Τῇ συμμαρτυρίᾳ τοῦ πνευματικοῦ μου Πατρός π. Νικ. Κατσαφαροπούλου*».

Ὁ πατήρ Κατσαφαρόπουλος, πού ἔδωσε τή συγκατάθεση καί τή συμμαρτυρία νά γίνει ἡ καταγγελία, εἶναι ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, στόν ὁποῖο ψάλλει ὁ Τούμπα. Δίνοντας τή συμμαρτυρία του, ἐπιβεβαιώνει καί ἐπικυρώνει τά γεγονότα, πού ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο.

Τό Συνοδικό Δικαστήριο ἀπάλλαξε τόν κ. Καλλίνικο ἀπό τίς κατηγορίες, πού τοῦ ἀποδίδονταν καί διακήρυξε, πώς εἶναι κατά πάντα ἄσπιλος. Μετά ἀπό αὐτή τήν ἐξέλιξη, δέ θά περιμένατε νά τιμωρηθεῖ ὁ προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ, πού συγκατατέθηκε στή διατύπωση καί στήν κατάθεση τῆς «συκοφαντικῆς»(;) καταγγελίας ἢ τοῦλάχιστο, νά ἐπιτιμηθεῖ; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀποβλέποντας στήν ἀποκατάσταση τῆς δημόσιας εἰκόνας τοῦ γέροντά του, δέ θά ἔπρεπε νά τοῦ ἐπιβάλει κυρώσεις;

Ἄν πιστεύετε κάτι τέτοιο, ἔχετε γελαστεῖ. Μετά ἀπό ὅλο τό θόρυβο καί μετά ἀπό τήν ἐκβαση τῆς σικέ ἐκδίκησης τῶν καταγγελιῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκο-

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κάθε έτος τὸ μήνα Δεκέμβριο ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, διενεργεῖ τὸν ἔρανο τῆς ἀγάπης. Ἔτσι ἔγινε καὶ τὸν περασμένο Δεκέμβριο. Μάλιστα λίγες ἡμέρες πρὶν οἱ καλὲς κυρίες ξεχυθοῦν στοὺς δρόμους καὶ κτυπήσουν τὶς πόρτες μας μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια ποὺ τὶς διακρίνει, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σὲ εἰδικὴ ἐκδήλωση ἀναφέρθηκε στὴν προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδίδοντας αὐτὴ τὴν προσφορὰ γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας ὡς τὸ προϊόν αὐτοῦ τοῦ ἔρανου.

Τὴ δραστηριότητα αὐτὴ τῆς Ἐκκλη-

πος Χριστόδουλος ἀναβάθμισε τὸν πνευματικὸ πατέρα τοῦ ἱεροψάλτη Τούμπα. Ἀνοίξτε τὰ ἐπίσημα «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἀνατρέξτε στὶς σελίδες, ποὺ περιέχουν τὴ διοικητικὴ διάρθρωση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Θὰ αἰφνιδιαστεῖτε, ὅταν θὰ διαπιστώσετε, ὅτι ὁ πατὴρ Κατσαφαρόπουλος, ἐσχάτως, μετὰ τὸ σάλο καὶ μετὰ τὸ δημόσιο διασυρμὸ τοῦ κ. Καλλίνικου, προήχθηκε σὲ τομεάρχῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, σὲ συντονιστὴ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἔργου σὲ ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ τομέα. Ἰσαμε νὰ ξεσπάσει ἡ θύελλα, συντονιστὴς στὴν περιφέρεια αὐτὴ ἦταν ἐφημέριος ἄλλου Ναοῦ. Μετὰ τὴν κατακραυγὴ, ἀπολύθηκε ἐκεῖνος καὶ τοποθετήθηκε ὁ «συμμαρτυρήσας» μὲ τὸν ἱεροψάλτη Τούμπα.

σίας μας θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν χαρακτηρίσει, αὐτὴ καθεαυτὴ, ὡς θετικὴ καὶ νὰ τὴν ἐντάξει στὸ παράπλευρο κοινωνικὸ τῆς ἔργο. Ἐὰν ὅμως ἐξετάσει βαθύτερα τὸ νόημα αὐτοῦ τοῦ περιβόητου «ἐράνου τῆς ἀγάπης», κατὰ πρῶτον θὰ προβληματισθεῖ καὶ στὴ συνέχεια αὐτῶν τῶν προβληματισμῶν θὰ διαπιστώσει πράγματα ἀντιφατικὰ καὶ συμπεριφορὰς ποὺ δὲ συνάδουν μὲ τὴν πνευματικὴ διάσταση αὐτοῦ τοῦ ἔρανου.

Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀποτελεῖ τὸ προϊόν τοῦ ἔρανου προσφορὰ τῆς ἰδίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὅπως ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ καὶ νὰ περάσει στὸν πολὺ κόσμο. Δὲν διατίθεται καὶ δὲν προσφέρεται κάτι συγκεκριμένο ἀπὸ τὴν ἱκανὴ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, οὔτε, πολὺ περισσότερο, ἀπὸ τὶς ὀχι εὐκαταφρόνητες (γιὰ πολλοὺς) ἀτομικὲς περιουσίες τῶν ἰδίων τῶν Ποιμένων μας. Εἶναι ὁ ὀβολὸς

Σεῖς, ποὺ ἐνημερώνεστε γιὰ ὅλες αὐτὲς τίς παράξενες ἱστορίες καὶ γιὰ ὅλες τίς πλεκτάνες, δὲ νοιώθετε νὰ χάσκει μπροστὰ σας ἡ μαύρη τρύπα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μαφίας; Εἴσαστε εὐκολοὶ καὶ ἔτοιμοι νὰ πιστέψετε, πὼς ἔγινε «κάθαρση»; Πὼς ἐλευθερώθηκε τὸ Πανάγιο Θυσιαστήριο ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, ποὺ τὸ βρωμίζουν; Ἡ, μήπως, νοιώθετε μέσα σας ἓνα κλάμα νὰ σᾶς πνίγει καὶ μιά κραυγὴ νὰ φεύγει, μὲ κατεύθυνση στὸν Ὑψιστο Θρόνο, ποὺ νὰ διεκτραγωδεῖ τὴν κατάσταση καὶ νὰ ἱκετεύει: «*παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα*» καὶ χάρισέ μας ποιμένες καὶ διδασκάλους «*πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ*»; (Ἐφεσ. δ' 12).

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

των πιστών χριστιανών, «της χήρας και του ὀρφανοῦ», πού προσφέρεται με ἀγνή διάθεση καὶ ἀγαθὴ βούληση καὶ συγκεντρώνεται στὰ ἐκκλησιαστικὰ γραφεῖα. Αὐτό, τὸ προσφερόμενο, ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ λαό, ποσό, ἀπλῶς τὸ διαχειρίζεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, ὅπως τὸ διαχειρίζεται, καὶ ὅπως τὸ διαθέτει, δὲν γνωρίζουμε ἂν ὁλόκληρο ἢ μέρος, γιὰ τὰ κοινωνικά της ἔργα με ἰδιαιτέρη μάλιστα προβολή καὶ ἐπίδειξη. Μὲ ἄλλα λόγια καὶ με σκέψεις ἀπλές, ὁ ρόλος πού ἀνήκει στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση εἶναι καθαρὰ διαχειριστικός, θὰ ἔλεγε κανεὶς διαβιβαστικός. Καὶ στὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ ἐλεγχθεῖ, θὰ ἦταν ἂν ἐγινε σωστὴ διαχείριση τοῦ προσφερθέντος ἀπὸ τὰ πιστὰ μέλη της ποσοῦ.

Τέτοιες ὅμως πρωτοβουλίες δὲν ἀνέκουν μόνο στὴν ἀποκλειστικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, γιατί αὐτὴ ἡ δραστηριότητα τοῦ ἐράνου, τῆς συγκεντρῶσης δηλαδὴ μέσων καὶ πόρων γιὰ τὴν περαιτέρω διάθεσή των σὲ κοινωνικά ἔργα, θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ ἀναληφθεῖ,

ὅπως καὶ ἀναλαμβάνεται, καὶ ἀπὸ ἄλλους φορεῖς, κρατικούς ἢ κοινωφελεῖς, καὶ μάλιστα με ἀκριβὴ γραφειοκρατικὴ τήρηση τῶν λογιστικῶν κανόνων. Αὐτὸ βέβαια δὲ σημαίνει ὅτι μπορεῖ κανεὶς, με αὐτὸ τὸ σκεπτικό, νὰ ἐπικρίνει ἢ νὰ σχολιάσει ἀρνητικὰ αὐτὴ, ἔστω καὶ με μόνο τὸν καθαρὸ διαχειριστικὸ τῆς ρόλο, πρωτοβουλία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία βαίνει παράλληλα με ἄλλες παρόμοιες κρατικές καὶ μὴ δραστηριότητες καὶ σὲ τελικὴ, ἄλλωστε, ἀνάλυση ἐντάσσεται, ὅπως εἰπώθηκε, στὸ ἀπαραίτητο κοινωνικὸ τῆς ἔργο.

Καὶ αὐτὲς τὶς δραστηριότητες καὶ πρωτοβουλίες θὰ τὶς ἐπικροτοῦσε πράγματι ὁ λαός μας καὶ με τὴν καρδιά του θὰ ἔλεγε τὸ «μπράβο» του, ἂν, πέρα ἀπὸ τὴν καθαρὰ διαχειριστικὴ αὐτὴ ἀπασχόληση, ἔβλεπε πραγματικὴ καὶ οὐσιαστικὴ προσφορὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ ἡγεσία στὴν κύρια αὐτῆς ἀποστολὴ, στὴν ὁποία ὅλοι τοὺς εἶναι καὶ ταγμένοι καὶ ἐντεταλμένοι. Γιατί ὁ πιστὸς καὶ εὐσεβὴς λαός μας πολλὰ βλέπει, πολλὰ ἀκούει,

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**

Σὲ μιά γιορταστικὴ, ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία χαρᾶς καὶ προβληματισμοῦ, ἡ Πανελλήνια Πρωτοβουλία γιὰ τὴν Ἀποκατάσταση τῆς Κανονικότητος καὶ τῆς Νομιμότητος στὴν Ἐκκλησία θὰ κόψει τὴν Ἀγιοβασιλόπιτα τοῦ ἔτους 2005.

Ἡ ἐκδήλωση θὰ γίνεῖ στὸ Θέατρο «Ἀμιράλ» ὁδ. Ἀμερικῆς 10, τὴ Δευτέρα 20 Φεβρουαρίου 2006 καὶ ὥρα 7 μ.μ.

Τὸ μήνυμα τῆς χρονιᾶς θὰ δώσει ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος.

Ἡ παρουσία σας θὰ μᾶς δώσει χαρά.

πολλά γνωρίζει, πολλά πληροφορείται καί, εξαιτίας αυτών των πολλών, πολύ απογοητεύεται και έντονα προβληματίζεται. Βλέπει, παράλληλα με τις κραυγαλέες διακηρύξεις για τον έρανο της αγάπης, το πνεύμα της έκκοσμίκευσης, που έχει κατακλύσει τον εκκλησιαστικό μας χώρο με όλες τις παραμέτρους του. Βλέπει πολυτελείς (ή και ιδιόρρυθμες) συμπεριφορές των Ποιμένων του καί, ακόμη, κοσμικές φιλόδοξες προβολές και πολυτελείς διαβιώσεις, αμφιέσεις και έκδηλώσεις. Βλέπει τελετές και πανηγύρια, ακόμη και μυστήρια, με έντονο τον κοσμικό χαρακτήρα και πλούσιες παράτες, τα οποία δε συμβιβάζονται με το ταπεινό φρόνημα, που σηματοδοτεί τη ζωή της Εκκλησίας και των ήγουμένων της. Βλέπει και πληροφορείται όσα γράφονται και στον ήμερήσιο και στον εκκλησιαστικό τύπο, το μητροπολιτικό αλλά και τον επαρχιακό, για καταθέσεις και τραπεζικούς λογαριασμούς «έγγυς και μακράν» υπέρογκων χρηματικών ποσών, που δυστυχώς δεν διαψεύδονται και το χειρότερο δεν έρευνάται ούτε το «διατί έσχες» ούτε το «πόθεν έσχες». Βλέπει κατοχές περιουσιακών στοιχείων απαράδεκτες για κληρικούς και ιδιαίτερα μεγάλοσχημους, που από το άλλο μέρος υπόσχονται πλήρη άκτημοσύνη, και επί πλέον διαθηκες και δωρεές ακόμη και σε τρίτα πρόσωπα και άπορεί και προβληματίζεται πριν άνοιξει το πορτοφόλι του στις κυρίες του έρανου της αγάπης. Βλέπει την κυκλοφορία πολυτελών και πολυδάπανων έντύπων από όρισμένες μητροπόλεις, που το μεγαλύτερο μέρος του περιεχομένου τους καλύπτεται με έγχρωμο φωτογραφικό υλικό προβολής του οικείου Μητροπολίτη. Βλέπει έπισκευές και άνακατασκευές μεγάρων διαμονής όρισμένων από τους Ποιμένες του και διαβάζει με έκπληξη τα ποσά που διατέθηκαν γι' αυτές. Βλέπει, άκούει και διαβάζει πολλά.

Και όλα αυτά έρχονται σε αντίφαση με το άληθές νόημα του, κατά τα λοιπά συμπαθούς, έρανου της αγάπης. Του έρανου δηλαδή εκείνου, με τον όποιο έρχομεθα να ζητήσουμε από τα πιστά μέλη της Εκκλησίας να προσφέρουν τον όβολό τους, να προσφέρουν από το ύστερήμά τους, για να συγκεντρώσει ή διοίκηση της Εκκλησίας ένα, μεγάλο πράγματι, ποσό ως προϊόν της αγάπης του καλού Χριστιανού και να περιορισθεί στη συνέχεια να το διαθέσει, ή όσο διαθέσει, για το κοινωνικό της έργο και πάντα με διάθεση προβολής της ήγεσίας της. Ό πιστός λαός μας τότε μόνο θα ήταν άπόλυτα ικανοποιημένος και θα αίσθανόταν πλήρως άναπαυμένος, αν έβλεπε τον έρανο της αγάπης και δεν έβλεπε όλα τα άλλα παράδοξα, που νοθεύουν και αλλοιώνουν τον πνευματικό χαρακτήρα του έρανου.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Και θα κλείσουμε με δυο πολύ χαρακτηριστικές έπισημάνσεις.

Η ΠΡΩΤΗ. Κάποιο βράδυ από τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του 1960 ένας στενός συνεργάτης του μακαριστού Αρχιεπισκόπου (τότε) ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ, περνώντας μπροστά από το κατάλυμα του Γέροντα στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών (όδος Αγίας Φιλοθέης), είδε φώς άναμμένο στο προσωπικό γραφείο του Μακαριωτάτου. Ανέβηκε στο διαμέρισμά του και βρήκε τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο να έχει επάνω στο τραπέζι του μικρά φακελλάκια και να τοποθετεί σ' αυτά κάποια χαρτονομίσματα και με εύλογη άπορία τον έρώτησε: Μακαριώτατε, γιατί το κάνετε αυτό; Και ιδού ή άπάντηση: Παιδί μου αύριο είναι ήμέρα μισθοδοσίας. Και ή ήμέρα της μισθοδοσίας δεν πρέπει να βρίσκει τον Επίσκοπο, πολλώ μάλλον τον Αρχιεπίσκοπο, να έχει ούτε μια δραχμή στην τσέπη του. Ότι λοιπόν μου άπέμεινε θα τα στείλω σε όρισμένα πρόσωπα, που ξέρω ότι έχουν κάποιες ιδιαίτερες άνάγκες.

Ἡ Πάσχουσα Ἀγάπη.

Εἶναι Ἀφρο-αμερικανός, ἐπιμιξία Γάλλων γαιοκτημόνων τοῦ ἀμερικανικοῦ Νότου καί μαύρων σκλάβων. Γεννήθηκε στή Νέα Ὀρλεάνη. Πρίν γεννηθεῖ, ἓνας λευκός σκότωσε τόν πατέρα του. Κανείς δέν τιμώρησε τό φονιά. Αὐτός καί οἱ συγγενεῖς του, εὐσεβεῖς Ρωμαιοκαθολικοί, ἔζησαν τό δράμα τῶν φυλετικῶν διακρίσεων τοῦ περασμένου αἰώνα. Προικισμένος μέ πολλά χαρίσματα, σπούδασε καί σταδιοδρόμησε στόν ἀκαδημαϊκό ᾠρο. Στήν ἐφηβεία του ἤθελε νά ἀφιερωθεῖ στό Θεό, ὡς μοναχός ἢ ὡς ἱερέας, πόθος, πού δέν ἔσβησε ποτέ, ἀλλά καί ποτέ δέν ἐκπληρώθηκε. Ἀντίθετα, πλανήθηκε σέ χώρους ἀμφισβητήσεως καί ἀγνωστικισμοῦ. Σχετίστηκε μέ διανοούμενους, πού μάχονταν κατά τοῦ ρατσισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί ὁ μαρτυρικός πάστορας Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ. Πνεῦμα μέ ἔντονες πνευματικές ἀνησυχίες, συνάντησε τήν Ὁρθοδοξία. Μετά ἀπό ἐπώ-

δυνη πορεία ἔγινε Ὁρθόδοξος σέ προχωρημένη ἡλικία. Πρόκειται γιά τόν Ἀλμπερτ Ραμποτώ, καθηγητή θρησκευτῶν στό Πανεπιστήμιο τοῦ Πρίνστον. Τό πνευματικό του ταξίδι πρὸς τήν Ὁρθοδοξία θά τό ξετυλίξει ὁ ἴδιος, μιλῶντας *de profundis*, τό 2000 σέ δύο διαλέξεις του στό Πανεπιστήμιο τοῦ Χάβαρντ, (βλ. Albert Raboteau, «A Sorrowful Joy», Ἐκδ. Paulist Press).

Ἐδῶ ἔχουμε μιά χαρακτηριστικὴ περίπτωση ἀνθρώπου καλλιεργημένου, πού, ξεκινώντας ἀπὸ ἓνα περιβάλλον τῆς Δύσεως, ἐντελῶς διάφορο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς, ἀσπάζεται τήν Ὁρθοδοξία. Τό γιατί, τό λέει ὁ ἴδιος: ἔνωσε τήν Ὁρθοδοξία πολὺ κοντά στόν ἀφρο-αμερικανικό Χριστιανισμό. Ποῦ ἔγκειται αὐτή ἡ «ἐγγύτητα», θά τό δοῦμε πιο κάτω. Ἐδῶ σημειώνουμε ὅτι ἀντιστοιχεῖς ἐμπειρίες ἐκφράζουν πολλοί, ιδίως διανοούμενοι, πού πλησιάζουν τήν Ὁρθοδοξία: λευκοί, μαῦροι, κίτρινοι ἀπὸ κάθε Ἡπειρο. Νιώθουν τήν Ὁρθοδοξία κοντά τους. Αὐτό μᾶς ξενίζει ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς, πού ἔχουμε κατηχηθεῖ νά θεωροῦμε τήν Ὁρθοδοξία καύχημα τοῦ ἔθνους μας, στοιχεῖο τοῦ δικοῦ μας πολιτισμοῦ. Πῶς εἶναι δυνατόν ἄνθρωποι μέ μπακράουντ

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ἐπισήμανση τῇ μεταφέρουμε αὐτοῦσια ἀπὸ ἓνα σπουδαῖο ἐκκλησιαστικὸ περιοδικό, ὅπου ὁ σχολιαστής μέ τῇ δύναμη τοῦ λόγου του γράφει καί τὰ παρακάτω, παραλληλίζοντας τὰ περίφημα φακελλάκια τῶν γιατρῶν μέ τὰ θλιβερά φακελλάκια τῶν δεσποτάδων ἐκείνων πού περιφέρονται στὰ νεκροταφεῖα, στίς κηδεῖες καί στὰ μνημόσυνα: «*Ἡ ἄσπρη μπλούζα δέν εἶναι στό ἀπυρόβλητο. Τὸ μαῦρο ράσο εἶναι. Κανεῖς δέν τὸ θίγει. Κανεῖς δέν λέει στό*

δεσπότη, πού γυρίζει στὰ μνημόσυνα καί στίς κηδεῖες καί παίρνει φακελλάκι: - Ἐ, δέσποτα! Τί κάνεις ἐκεῖ; Ἄσε τὸ φακελλάκι. Θά σέ ἀρπάξει ἡ Ἐφορία. Εἶναι παράνομος χρηματισμός.

Συγκρίνατε τὸν «ἔρανο τῆς ἀγάπης» μέ αὐτὰ τὰ περιστατικὰ καί μέ ὅσα ἀντιφατικὰ συμβαίνουν στόν ἐκκλησιαστικὸ μας ᾠρο καί βγάλτε ἐσεῖς τὰ συμπεράσματα.

τόσο διαφορετικό νά νιώθουν τήν Ὁρθοδοξία μας τόσο κοντά τους;

Στά πρώτα κεφάλαια τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ὅπου καταγράφεται τό πρῶτο μετά τήν Πεντηκοστή κήρυγμά τους, τονίζεται ὅτι, μέσα στό πολυεθνικό πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, καθέννας ἄκουγε τό λόγο τῆς σωτηρίας στή γλῶσσα του. Ἡ διήγηση αὐτή δίνει μαρτυρία γιά τό θαῦμα τῆς γλωσσολαλίας τῶν πρώτων κηρύκων. Ἐμπεριέχει, ὅμως, καί τή διαπίστωση ὅτι τό αὐθεντικό, ἀνόθευτο κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων ἄγγιξε τοὺς λαοὺς σάν κάτι τό πολύ οἰκεῖο. Σάν κάτι δικό τους, πού τό ἀναζητοῦσαν. Προφανῶς δέν περίμεναν τήν Ἐκκλησία νά τοὺς φέρει πολιτισμό καί εὐημερία. Ἡ Ἐκκλησία τότε ἦταν ἓνα περιθωριακό θρησκευτικό κίνημα, ἀριθμητικά ἀμελητέο, χωρίς πόρους καί ἐξουσία. Ἀλλωστε, ὑπῆρχαν ἤδη λαοί, πού, καί χωρίς Αὐτήν, ἀνέπτυξαν πολιτισμό. Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν πρότεινε στοὺς πιστοὺς Της νά ἀλλάξουν γλῶσσα καί ἐθνικότητα, νά χάσουν τίς ρίζες τους, νά ὁμογενοποιηθοῦν στά καλούπια ἑνός «περιούσιου λαοῦ», ξένου πρὸς αὐτοὺς. Μίλησε στό βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στό βάθος τους ἔχουν κοινὴ γλῶσσα, κοινὴ καταγωγή, κοινούς πόθους, κοινὸ ὑπαρξιακό ὄραμα. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι γιά ὅλους ὁ ἀναζητούμενος «πολίτιμος μαργαρίτης». Ὅσοι τὸν δεχθοῦν, βλέπουν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τήν ὑπέρβαση κάθε διαφορᾶς, πού χωρίζει τὰ ἔθνη: «οὐκ ἓν Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομή καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. γ' 11).

Τί ἦταν, λοιπόν, αὐτό, πού τράβηξε τὸν Ἀφρο-αμερικανὸ Ραμποτώ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία; Σέ μιὰ κριτική

του γιά τή νοοτροπία τοῦ «ἱεροῦ» ἔλιτισμοῦ, πού κυριαρχεῖ στήν πατρίδα του, τήν ιδέα, δηλαδή, πολλῶν Ἀμερικανῶν ὅτι εἶναι, τάχα, ὁ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ, βρίσκει τήν εὐκαιρία νά δώσει τό δικό του πνευματικό στίγμα: «Ὁ ἀφρο-αμερικανικός Χριστιανισμός ἔθετε πάντοτε σκληρὰ ἐρωτήματα πρὸς τό ἔθνος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀμερικανικὸ ἔλιτισμό. Ἴσως τό πιό σκληρὸ ἦταν: "Ἄν ὁ Χριστὸς ἦλθε ὡς Πάσχα Ὑπῆρέτης, ποιὸς Τοῦ μοιάζει πιό πολύ, ὁ κύριος ἢ ὁ δοῦλος;" Ἡ Χριστιανοσύνη τῶν βασανισμένων σκλάβων ἦταν ἓνα προφητικό μαστίγωμα τῆς μονομανίας τῆς Ἀμερικῆς γιά ἰσχύ, γόητρο καὶ κατακτήσεις. Οἱ Ἀφρο-αμερικανοὶ Χριστιανοὶ διείδαν μέσα στὸν ἀμερικανικὸ ἔλιτισμὸ μιὰ ἐπικίνδυνη τάση: νά γίνει τό ἔθνος ἓνα εἶδωλο καὶ ὁ Χριστιανισμὸς μιὰ ἐθνικὴ θρησκεία. Ἡ ἐκ Θεοῦ ἐκλογή δέν σημαίνει διακρίσεις, ἐξύψωση, δόξα. Μᾶλλον σημαίνει-οἱ μαῦροι Χριστιανοὶ τό ξέρουν αὐτό πολύ καλά-ἐξευτελισμὸ, πάθος, ἀπόρριψη. Ἡ ἐκλογή, ὅπως ἀντικατοπτρίζεται στή ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁδηγεῖ στό Σταυρό. Οἱ βίοι τῶν μαθητῶν Του φέρουν τὴ σφραγίδα αὐτοῦ τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι, τό νά εἶναι κανεῖς ἐκλεκτός, σημαίνει ὅτι συγκαταλέγεται ὄχι μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν πασχόντων: ἀπόβλητων, φτωχῶν, καταφρονημένων... Γεννήθηκα Ρωμαιοκαθολικός, ἀλλὰ ἔγινα Ὁρθόδοξος πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Μὲ ὠθησε σ' αὐτό... μιὰ αἴσθηση βαθειᾶς ὁμοιότητας μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἥθους τοῦ Ἀφρο-αμερικανοῦ Χριστιανοῦ. Καὶ στά δύο ἔχουμε τὴν ἐμπειρία τῆς θλιμμένης εὐφροσύνης ("χαρμολύπης"), τὴν αἴσθηση ὅτι ἡ ζωὴ σέ ἐλάσσονα τόνο, εἶναι ἡ γνήσια ζωὴ, τὴν ἀναγνώριση

της ἀξίας τοῦ πάθους, ὡς τεκμηρίου αὐθεντικότητας τῆς πίστεως» («American Salvation», ἱστοσελ. ocl.org 16/6/2005).

Ὁ καθηγητὴς Ραμποτώ, ὡς ἀμερικανὸς πολίτης, ἀσκεῖ κριτικὴ γιὰ τὴ χώρα του. Ὁ λόγος του, ὅμως, ξεπερνᾷ τὰ ὅριά της. Ὅσοι βλέπουν μὲ εἰλικρίνεια πιο βαθειὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς τρέχουσας συγκυρίας, πέρα ἀπὸ ἐθνικιστικές ὑστερίες καὶ ἀπὸ ἐξ ἁμβωνος πολεμικὰ σαλπίσματα, διαπιστώνουν ὅτι τοὺς ἀφορᾷ ἅμεσα. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἴμαστε ὑπερδύναμη. Παρά ταῦτα, ἔχουμε ἐμπεδωμένη μέσα μας τὴν ἰδέα τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὴν προβάλλουμε ὡς ἀπαράγραπτο ἱστορικὸ μας δικαίωμα. Τό ἐρώτημα εἶναι ἂν βιώνουμε μὲ συνέπεια τὸ φρόνημα τῶν πατέρων μας, πού ἄντεξαν σὲ καιροὺς χαλεπούς. Τό ἴδιο ἰσχύει καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς, ἐκ παραδόσεως Ὁρθοδόξους. Ἡ αὐτοκριτικὴ τοῦ ἐγχρωμου ὀρθόδοξου καθηγητῇ σὲ μεγάλο της μέρος ἔχει δι-ορθόδοξη ἐμβέλεια.

Στὶς μέρες μας, ἡ ἀναζήτηση τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ διεθνὴ χωρὸ ὀγκοῦται. Αἶτημα τῶν καιρῶν εἶναι, ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ τὴν προβάλλουμε, ὄχι μόνο μὲ ἐκθέσεις πολιτιστικοῦ περιεχομένου ἢ ἀκαδημαϊκὲς διαλέξεις, ἀλλὰ ὡς βίωμα Σταυροῦ. Ὡς πάσχουσα ἀγάπη. Στὸ αἶτημα αὐτὸ εἶχε ἀναφερθεῖ ὁ Ἐπίσκοπος Διαυλείας Κάλλιστος (Ware) τὸ 1980, (Ἀρχιμανδρίτης τότε), σὲ ὁμιλία του στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἀθηνῶν. Εἶχε τότε πεῖ: «Κάθε χρόνο, κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐορτάζομεν τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ ποῖον θρίαμβον περιμένομεν; Ἡ ἀπάντησις βρίσκεται εἰς τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἀναγιγνώσκε-

ται κατ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν. Ὅμιλεῖ διὰ τοὺς ἄθλους τῶν Μαρτύρων», διὰ τοὺς Ὁμολογητὰς καὶ τοὺς Ἀσκητὰς, ὁμιλεῖ διὰ τοὺς Ἀγίους, Ὅϊ καὶ συν-εξυβρίσθησαν αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) καὶ συνεξουθενώθησαν» καὶ συνεχίζει: «Μνήσθητι Κύριε, τοῦ ὄνειδισμοῦ τῶν δούλων Σου. Τέτοιος εἶναι ὁ θρίαμβος καὶ ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογηταί, διωγμός, ἐξουθένωσις, ὄνειδισμός... Ἡ Ὁρθοδοξία, τὴν ὁποῖαν θὰ δεῖξωμεν εἰς τὴν Δύσιν, πρέπει νὰ εἶναι μιά ταπεινὴ Ὁρθοδοξία... Ἄς τοὺς δεῖξωμεν μίαν πονεμένην Ὁρθοδοξίαν. Ἐάν θὰ τοὺς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, δὲν θὰ τοὺς κάνει μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἀλλ' ἐάν τοὺς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῶν Νεομαρτύρων, τῶν Κολλυβάδων, τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, τοῦ παπα-Νικόλα Πλανᾶ, τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου τῆς Πενταπόλεως, τότε θὰ μᾶς ἀκούσουν μὲ προσοχὴν καὶ χαράν».

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X